

VERSPLINTERD
VERTROUWEN

EMMA ZEGERS

VERSPLINTERD VERTROUWEN

EMMA ZEGERS

Versplinterd vertrouwen

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Zegers

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa & Tamara Haagmans

Eerste uitgave mei 2020

ISBN 978-94-92585-50-9

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Uiterst zorgvuldig trek ik de kreukels uit alle vijf de zakjes bananenchips op het bovenste schap, waarna ik een stapje achteruit doe om het resultaat te bekijken. Vervolgens kijk ik besluiteloos om me heen. Wat zal ik nu eens gaan doen?

Met één hand doe ik een halfslachtige poging om een strijklank iets mooier neer te zetten. Niet dat het zin heeft. Bij gebrek aan klanten heb ik het afgelopen uur al vijf keer aan dit ding staan sjoeren.

Het geluid van vegende voeten op een mat doet me omkijken. Klant! Wanneer mijn blik die van de persoon in de deuropening vangt, maakt mijn hart een sprongetje. Hem heb ik lang niet meer gezien.

‘Linde.’

Ik moet eerst een brok in mijn keel wegslikken voor ik kan antwoorden aan de gestalte die nu op me af komt lopen. Een nette broek met een blouse, keurig gepoetste schoenen, een zonnebril in zijn donkere haar. Het is duidelijk dat hij net uit zijn werk komt. ‘Finn. Dat is lang geleden.’

‘Bijna zes maanden.’

Ik knik, want dat is zo. De laatste keer dat we elkaar zagen was op de begrafenis van mijn moeder. Niet te geloven dat ze alweer een halfjaar dood is. De tijd gaat zo snel.

‘Ik wist niet dat je hier nog werkte.’

‘Wel dus.’ Zogenaamd gefocust veeg ik een pluisje van mijn grasgroene werkshirt. Het is raar om hier zo met mijn ex te staan. Wat komt hij eigenlijk doen?

Tot mijn grote opluchting zie ik de enige andere klant die zich momenteel in de winkel bevindt onze kant op komen met een droogrek in haar armen. Dat geeft me een excuus om verontschuldigend naar Finn te glimlachen.

‘Sorry, ik moet naar de kassa.’ Ik sla mijn ogen neer en glip langs hem heen naar mijn plek achter de toonbank. ‘Deze wordt het voor u?’

‘Ja,’ antwoordt de vrouw met een springerig grijs kapsel en een bril op haar neus verveeld.

Terwijl ik de streepjescode scan die in de vorm van een sticker op het droogrek geplakt zit, zie ik vanuit mijn ooghoek dat Finn bij het rek vol prulletjes is blijven dralen. ‘Dat is dan vijftien euro, alstublieft.’

De klant overhandigt me een briefje van vijftig, waarna ik het wisselgeld bij elkaar zoek. Gelukkig is het het eind van de dag, dus heb ik genoeg briefjes in de kassa zitten. ‘En een fijne dag nog.’

‘Ook zo.’

Ik wacht expres tot de vrouw het geld heeft opgeborgen in haar portemonnee en met haar kersverse aankoop de winkel uit loopt. Maar als ze eenmaal uit het zicht is verdwenen, staat Finn er nog steeds. Ik trek mijn paardenstaart recht en schraap mijn keel. ‘Kan ik je eh... ergens mee helpen?’

‘Ja, eigenlijk wel.’ Hij haalt een hand door zijn donkere haar terwijl hij een stap in mijn richting zet. ‘Ik ben op zoek naar een airfryer. Er waren er in de aanbieding?’

‘Dat klopt.’ Gelukkig kan ik hem daar inderdaad mee helpen.

Het was een heel ander verhaal geweest als hij hier voor mij persoonlijk zou zijn. ‘Loop maar even met me.’

De airfryers staan bijna helemaal achteraan in de winkel, vlak voor het schap met vuilnisbakken. Als ik er eenmaal ben, draai ik me om naar Finn. ‘Er zijn er twee in de aanbieding: een van Philips en een van Princess.’

‘Ah,’ zegt hij afwezig, duidelijk geen idee hebbend waar zijn voorkeur naar uitgaat. ‘Welke vind jij het beste?’

‘Ik heb er zelf een van Philips. Ietsje duurder, maar wel goede kwaliteit. Maar ik hoor ook goede verhalen over Princess.’

‘Juist. Heb je er eentje voor je bedrijf?’

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik op. Wat een interesse ineens. ‘Ja, inderdaad.’

‘Dus je bent er wel nog steeds mee bezig?’

Ik knik. ‘Zeker.’

‘O, oké.’ Finn staart naar de airfryers, die keurig op een rijtje opgesteld staan, maar volgens mij ziet hij ze niet want hij blijft gewoon tegen me doorpraten. ‘Ik dacht dat het misschien zo goed zou gaan dat je niet meer hier zou werken.’

Was het maar zo’n feest. Het is niet dat ik er niet meer mee bezig ben, maar de laatste tijd heb ik gewoon veel andere dingen aan mijn hoofd gehad. Ik voel echter weinig behoefte om de situatie tot in detail met Finn te bespreken. ‘Het gaat wel goed, maar zo ver ben ik nog niet. Dat zal nog wel even duren.’

‘Dus je hebt ook nog geen eigen bedrijfsruimte?’

‘Jawel, soort van.’ Ik voel hoe er een glimlach op mijn gezicht ontstaat als ik eraan denk. Sinds het gesprek dat ik met de bank heb gevoerd over de aanvraag van mijn lening, zijn er op het gebied van bedrijfshuisvesting serieuze stappen genomen. ‘Een paar maanden geleden heb ik samen met mijn vader en oma’s buurman ons tuinschuurtje verbouwd. Nu kan ik daar werken tot ik echt toe ben aan iets groters.’

Met iets van bewondering in zijn ogen kijkt Finn naar me

op. 'Ik wist wel dat het je zou lukken. Je bent altijd al zo gedreven geweest, en zo goed in je vak.'

En dat terwijl het niet eens mijn vak is. Een opleiding op culinair gebied had me misschien de zelfverzekerdheid gegeven die ik nodig heb als laatste duwtje om er echt een succes van te maken. 'Maar eh... Waar was je precies naar op zoek?'

Hij slaakt een zucht, alsof ik hem net heb gevraagd te kiezen tussen een van zijn twee kinderen. 'Eerlijk gezegd heb ik geen flauw idee. Mijn oude airfryer is gisteren kapot gegaan en mijn moeder zei dat ze hier in de aanbieding waren. Wat kun je me aanbevelen?'

Nadenkend zuig ik op de binnenkant van mijn lip. 'Woon je nog steeds alleen?'

Finn knikt, en is dat nou iets van somberheid in zijn blik? Als hij me maar niet terug wil. 'Ik heb nauwelijks meer met meisjes gesproken sinds het uit is met jou. In totaal heb ik één date gehad, maar dat is niks geworden.'

Met iets van plaatsvervangende schaamte wend ik mijn blik af, me concentrerend op het ruitjespatroon van zijn blouse. 'Oké, bedankt voor de info. Mijn punt was dat als je alleen woont, je dus geen hele grote nodig hebt.' Ik trommel met mijn vingers op de doos van het goedkoopste exemplaar. 'Deze heeft een inhoud van drie liter en een capaciteit van achthonderd gram. Dat lijkt me meer dan voldoende voor jouw situatie.'

'Ja, daar heb je vast wel gelijk in. Dan doe ik die wel.' Hij maakt echter geen aanstalten om een doos van de stapel te tillen. In plaats daarvan blijft hij me aankijken. 'En hoe is het met jou?'

'O, goed hoor,' probeer ik zo luchtig mogelijk te antwoorden. Het lijkt me niet nodig om hem al te veel informatie over mijn liefdesleven te geven. Hoewel ik hem zeker niet terug wil, wil ik hem ook niet op zijn hart trappen. Dat heeft hij niet verdiend.

'Ga je nog op vakantie?'

Het kost me moeite om niet mijn ogen ten hemel te slaan.

We hebben elkaar een halfjaar niet gezien en nu komt hij doodleuk op mijn werk binnenwandelen om een praatje te maken over mijn vakantie? ‘Toevallig vertrek ik morgen.’

‘Leuk. Waar ga je heen?’

‘Noorwegen.’ Die hint begrijpt hij vast wel.

Zijn wenkbrauwen rijzen omhoog, maar hij laat niet merken dat hij begrijpt wat ik daar ga doen. ‘Met Tessa?’

‘Nee, alleen.’

‘Juist,’ knikt hij. ‘Nou, ik eh... Deze wordt het dan.’ Met twee handen pakt hij de doos van de Princess-airfryer aan. ‘Kan ik bij jou afrekenen?’

‘Ja hoor.’ Theoretisch gezien had ik hem ook naar mijn collega kunnen sturen, maar aangezien we over een minuut of vijf sluiten, is zij vast druk in de weer met het uitdraaien van omzetlijsten en dat soort dingen. Daarom loop ik maar voor Finn uit naar de kassa. Hij schuift de doos over de balie en ik scan de code, waarna ik mijn blik strak op de kassa richt alsof ik niet allang weet hoeveel dit ding kost. ‘Dat wordt dan negenenveertig euro vijfennegentig, alsjeblieft.’

Uit mijn ooghoek zie ik hoe Finn een goudkleurig pasje uit zijn portemonnee haalt, dat hij naar me ophoudt. ‘Ik wil graag pinnen.’

‘Ga je gang.’

Een moment lang zijn alleen de piepjes van de pinautomaat te horen, gevolgd door het geluid van de kassabon die uit de printer rolt.

Ik vouw de lange strook papier dubbel en geef die aan mijn ex. ‘De bon is tevens het garantiebewijs.’

‘Hoe lang heb ik garantie?’ De manier waarop hij me in zich op blijft nemen en ondertussen de bon geen blik waardig keurt, maakt duidelijk dat hij dit niet vraagt omdat hij oprecht nieuwsgierig is naar de garantie. Hij is nieuwsgierig naar mij, maar durft dat niet toe te geven.

‘Twee jaar.’ Kan hij dan nu weggaan? Ik voel me nog steeds

niet helemaal prettig bij zijn aanwezigheid. Het is ook best raar gelopen tussen ons. Misschien dat ik over een tijdje wel weer normaal met hem zou kunnen omgaan, maar niet zo voor de eerste keer in een half jaar.

Met een zorgvuldigheid die ik niet van hem ken stopt Finn de bon in zijn portemonnee, die hij vervolgens opbergt in de zak van zijn grijze broek. Eigenlijk ziet hij er best goed uit in zijn werkkleren. Toen we nog samen waren, zag ik hem meestal alleen in een spijkerbroek en een bandshirt. Ik durf te wedden dat dat nog steeds zijn favoriete vrijetijdsoutfit is.

Met twee handen pakt hij de doos aan, maar dan blijft hij staan alsof hij nog iets van me verwacht.

Ik werp een blik op de bonnenprinter, maar besef dan dat ik hem de bon net heb zien wegstoppen. Dat is dus niet waar hij op wacht. 'Kan ik nog iets voor je doen?'

'Sorry, maar ik moet het gewoon vragen. Is er nog iemand in jouw leven?'

'Er zijn een heleboel mensen in mijn leven,' antwoord ik vaag. Begrijpt hij dan niet dat ik hem geen pijn wil doen?

'Geen speciale?'

Ik knik langzaam. 'Jawel. Eén speciale.'

Finn bijt op zijn lip, waarschijnlijk omdat hij het slechte nieuws al weet. 'Sven?'

'Sverre.' Nog steeds maakt het uitspreken van zijn naam een kleine polonaise van vlinders in mijn binnenste los. Ik kan me niet eens meer herinneren of ik dat bij Finn ook ooit heb gevoeld. Niet dat dat relevant is. Het zou ongezond zijn als ik mijn huidige relatie probeer te vergelijken met eentje die ik zelf om duidelijke redenen verbroken heb. Niet dat ik echt van een relatie kan spreken trouwens.

'Ik wist het. Je gaat morgen naar hem toe, hè?'

'Ja,' bevestig ik. Nadat mijn favoriete Noorse rocker me sinds de bruiloft van Arend en Henriëtte twee keer is komen opzoeken in Nederland, is het nu tijd dat ik me naar zijn

geboorteland waag. Ik kan niet wachten om eindelijk een glimp van zijn dagelijks leven op te vangen. Misschien dat hij tot nieuwe inzichten komt als ik me in zijn persoonlijke ruimte bevind.

Finn slaat zijn ogen neer, duidelijk niet geheel tevreden met mijn antwoord. 'Jammer. Ik mis je nog steeds.'

'Finn...'. Het kost me moeite om de woorden te vinden die ik wil zeggen. 'Het werkte gewoon niet meer voor mij. Vind alsjeblieft iemand anders om gelukkig mee te worden. Ik wil best contact met je blijven houden, maar ik wil geen relatie meer met je.'

'Het is al goed. Veel geluk nog met hem.' Na die woorden pakt Finn eindelijk zijn airfryer op en loopt hij de winkel uit.

Verbluft blijf ik hem nastaren. Hij mist me nog steeds? Ik weet niet of ik dat nou zielig of pathetisch vind. Zo speciaal ben ik tenslotte niet.

'Linde?' haalt de stem van mijn collega Lydia me uit mijn gedachten. 'Alles goed?'

Ik doe mijn best om naar haar te glimlachen. 'Ja, prima. Ik had alleen mijn ex aan de kassa.'

'Nooit leuk,' beaamt ze. 'Ik ga afsluiten. Kun jij de kassa vast afromen? Ik moet zo nog naar een afspraak.'

Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Ik open de kassalade en begin de briefjes te tellen die erin zitten. Nog één minuut tot mijn vakantie officieel begint.

HOOFDSTUK 2

Ongeduldig schuifel ik met mijn voeten over de vloer van de aankomsthal. Waarom sta ik uitgerekend in de rij bij iemand die denkt dat douaniers wel gezellige mensen zijn om een gesprek mee aan te knopen? Gezien het al zes weken geleden is dat Sverre voor het laatst in Nederland is geweest, ben ik bijna in staat om de persoon voor me gewoon aan de kant te duwen. Ik móét hem zien.

De rij naast me schiet uiteraard wel op. Was ik daar maar gaan staan. Misschien hadden Sverres gespierde armen dan nu al om me heen gelegen. Ik kan zijn lichaamsgeur bijna ruiken, zo levendig herinner ik me die. Nog heel even en dan...

Mijn telefoon trilt ten teken dat er een nieuw bericht binnen is gekomen. Ik heb meteen nadat ik het vliegtuig uitstapte mijn internet aangezet, voor het geval ik Sverre niet meteen kan vinden of zo. Hij stuurt me nu vast een berichtje met waar hij precies staat. Snel gris ik dan ook de telefoon uit mijn zak.

Sorry snoes, Oskar komt je halen. Ik zie je thuis.

Wat de...? Ongelovig kijk ik van mijn telefoon naar de plek in de verte waar ergens de centrale hal van de luchthaven moet

zijn en weer terug. Hij komt me niet eens ophalen? Heeft hij me dan niet gemist?

Mijn vingers klemmen zich stevig om het toestel heen, alsof dat ervoor zorgt dat het bericht ongedaan wordt gemaakt. Misschien is het een grapje. Hij staat vast in de aankomsthal met een zelfgemaakt spandoek en een hele tros heliumballonnen in felle kleuren. Ik bedoel maar, van alle mensen op de wereld, waarom zou Oskar me willen komen halen? Die man mág me niet eens.

Eindelijk loopt de man voor me verder en ben ik aan de beurt. Met een klap leg ik mijn paspoort opengeslagen op de balie. De douanebeambte neemt het van me aan, haalt het door een scanner en knikt. Dan schuift hij het bordeauxrode boekje naar me terug. Zie, was dat nou zo moeilijk?

Ik glimlach nog even vriendelijk naar hem en loop dan half rennend naar de band waar alle bagage op binnen zal komen. Even kijken, de koffers van de vlucht uit Amsterdam worden om tien voor vijf verwacht. Ik werp een blik op mijn horloge. Dat is over twee minuten.

Mijn vingers popelen van verlangen om Sverre te appen, maar ik spreek mezelf streng toe het niet te doen. *Nog heel even en dan zie je hem weer.* Die gedachte zorgt ervoor dat ik zowat heen en weer sta te springen als een kleuter die niet kan wachten tot ze haar verjaardagscadeau open mag maken.

Eindelijk komt de band in beweging. Ha, de bagagedienst is me goed gezind vandaag. Meteen de eerste koffer is van mij. Ik pluk het ding van de band en sjees ermee richting de matglazen schuifdeuren. Nog maar een paar meter en dan...

Zoekend kijk ik om me heen naar een blond kapsel boven een leren jasje of een ijshockeyshirt. Een voor een scan ik de gezichten. Dat is hem niet, dat is hem niet, dat is h- Mijn blik blijft hangen bij een man die me vanaf een meter of acht aan staat te kijken. Donkere huid, fors postuur, borstelig kapsel. Oskar.

Met hangende schouders begeef ik me in zijn richting. Waarom is Sverre zelf niet gekomen? Vindt hij me niet belangrijk genoeg? Geen wonder dat hij nooit eerder een echte relatie heeft gehad, als hij zo'n botte hork is die zijn eigen vriendin nog niet van het vliegveld komt halen. Als ik mezelf tenminste al zijn vriendin kan noemen. Zodra ik ook maar probeer een label op onze status te plakken, verandert Sverre het onderwerp van gesprek of negeert hij me gewoon. Dus hoewel we ons al een half jaar gedragen als een stel, weet ik niet precies wat we nu eigenlijk zijn.

'Linde.' De toon waarop Oskar mijn naam broemt, maakt duidelijk dat ik van hem niet meer aan begroeting hoef te verwachten dan dat. Hartelijk als altijd. 'De auto staat in de parkeergarage.' Zonder aan te bieden mijn bagage van me over te nemen draait hij zich om en begint hij richting de buitendeuren te lopen.

Ik kan niet anders dan hem volgen. Als ik hier blijf staan, kom ik waarschijnlijk nooit bij Sverre. En hoewel ik voor hem blijkbaar niet zo'n prioriteit ben, kan ik nog steeds niet wachten om hem te zien. Wat misschien stom is, maar ik kan er niks aan doen.

Het kost me moeite om de manager van Shattered Dawn bij te houden. In mijn pogingen hetzelfde tempo als hij te hanteren, knalt mijn donkerblauwe koffer verschillende keren tegen mijn schenen en enkels. Niet bepaald hoe ik me mijn aankomst hier had voorgesteld.

Bij een zwarte BMW i3 blijft Oskar staan om een sleutel uit zijn broekzak te vissen. Zodra de lichten knipperen ten teken dat de auto open is, stapt hij in. Met andere woorden: zoek zelf maar uit hoe de kofferbak werkt.

Nou ja, zeg. Botter kan gewoon niet. Geïrriteerd geef ik een ruk aan de handgreep boven de witte nummerplaat. Gelukkig klikt de bak meteen open en kan ik mijn koffer erin smijten. Nadat ik dat gedaan heb, neem ik plaats op de passagiersstoel.

Ik hoop maar dat het geen al te lange rit is naar Sverres huis, want het gaat hoe dan ook niet gezellig worden.

Maar goed, dit is de eerste dag van mijn vakantie. Misschien kan ik zelf een heel klein beetje toenadering proberen te zoeken. Gewoon om het allemaal wat makkelijker te maken. Daarom werp ik een blik opzij. ‘Kon Sverre zelf niet komen?’

‘Nee,’ antwoordt Oskar terwijl hij de auto start. ‘Hij had het te druk met het maken van nieuwe muziek.’

Het voelt alsof iemand mijn hart als dartbord gebruikt. Met pijnscheuten dringen de woorden zich in mijn vlees alsof er daadwerkelijk spitse punten aan zitten. De muziek was belangrijker dan ik? Ik laat mijn hoofd achterover zakken en zie lijdzaam toe hoe we het parkeervak uit draaien. Het liefst zou ik nu meteen terug de vertrekhal in rennen, maar dat kan niet. Mijn retourvlucht staat pas voor volgende week vrijdag gepland en eerlijk gezegd heb ik geen flauw idee hoe dat werkt met omboeken.

De radio speelt zachte jazzmuziek terwijl Oskar de auto verder en verder richting Oslo stuurt. Eigenlijk nog best aardig dat hij me is komen halen. Sverre had me ook een taxi kunnen laten nemen. Kennelijk maakt het hem toch niet uit of ik hier ben of niet.

Zogenaamd geïnteresseerd bestudeer ik mijn nagelriemen. Van de research die ik van tevoren gedaan heb, weet ik dat Sverres huis ongeveer vijftig kilometer bij het vliegveld vandaan ligt. Vijftig eindeloze kilometers die ik met Oskar in de auto moet doorbrengen. Was hij nou echt de beste persoon voor deze taak? Had hij niet Gunnar of Tore kunnen sturen? Bij hen heb ik tenminste niet het idee dat ze me het liefst willen bestrijden met een busje insectenspray.

‘Goede vlucht gehad?’

Ik trek één wenkbrauw op terwijl ik naar links gluur, waar Oskar ongeduldig met zijn vingers op het stuur zit te trommelen. ‘Ja, prima.’ Vanwaar deze plotselinge interesse?

‘Je hebt geluk gehad. Vorige week heeft het luchtvaartpersoneel twee dagen gestaakt.’

Daar heb ik iets van meegekregen op de radio, ja. ‘Ach, blijkbaar is mijn komst toch niet zo belangrijk. Als ik vertraging had gehad, had Sverre tenminste eerst zijn nummer af kunnen maken. Of wat hij dan ook aan het doen is.’

‘Hij wilde je zelf komen halen. Het kwam gewoon even niet uit.’

Vast. Ik vraag me af of ik wel ‘uitkom’ als ik eenmaal bij hem thuis ben. Of gaat hij dan vrolijk door met zijn muziek voorrang geven en kan ik de hele week mezelf gaan vermaken?

Oskar zet de radio iets harder, wat voor mij het teken is om mijn telefoon uit mijn zak te pakken. Blijkbaar heb ik nog wat appjes gemist. Eentje van Tessa die vraagt of ik al geland ben en twee van Boris.

Die komkommers zijn echt goddelijk

Echt. Het. Beste. Ooit

Normaal zou er vast een glimlach op mijn gezicht verschenen zijn bij het idee dat mijn stiefbroertje de gefrituurde komkommers heeft gemaakt die Sverre me maanden geleden in zijn tourbus voorschotelde, maar nu voel ik er maar weinig bij. Alleen een beetje enthousiasme misschien, over hoe geweldig Boris het vindt dat ik een cateringbedrijf heb en dat hij me graag af en toe helpt.

Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak en staar uit het raam rechts van me. Daar is niet meer te zien dan de vrij saaie weg die aan weerszijden omzoomd is door bomen. Hallo Noorwegen, daar ben ik dan.

ONZE SCHIJNBAAR EINDELOZE rit eindigt in de ondergrondse privéparking van een zalmroze gepleisterd rechthoekig gebouw. Dit keer is Oskar wel zo vriendelijk om de kofferbak voor me open te maken, al laat hij me daarna wel zelf met mijn koffer

richting de lift lopen. Zwijgend stappen we in het gevaarte dat ons naar boven moet brengen. Oskar drukt op het knopje voor de derde verdieping en de deuren glijden dicht.

Onwillekeurig merk ik dat mijn hart sneller begint te kloppen. Nu ben ik echt bijna bij Sverre. Dat hij blijkbaar nogal weinig waarde hecht aan mijn aanwezigheid lijkt mijn lichaam niet te deren. Hoeveel minuten heb ik in de afgelopen zes weken niet achter de kassa op mijn werk over hem staan fantaseren? Hoe vaak ben ik niet 's morgens wakker geworden uit een rare droom over ons? Ik wil hem zien, of dat nou wederzijds is of niet.

Met een pingeltje dat doordringt tot in mijn buik glijden de deuren op de derde verdieping open. Ik volg Oskar een steriel witte hal in. Hij slaat rechtsaf een gang in en blijft aan het eind daarvan staan bij een deur waarnaast op de muur in strakke, zwarte cijfers het getal vierentwintig staat. Uit de zak van zijn donkergrijze The North Face-jas vist hij een sleutel. Is dat iets wat alle managers hebben van de artiesten met wie ze werken of zijn Sverre en hij gewoon hele dikke vrienden?

Nieuwsgierig loop ik achter Oskar aan naar binnen. De manager loopt meteen recht langs een open keuken, waardoor ik besluit hem te volgen. Voorbij de woonkamer blijft hij staan bij een deur aan de linkerkant van een gang, waar hij aanklopt.

Op het moment dat ik arriveer, opent Oskar de deur en ontvouwt zich voor me het beeld van Sverre en een kerel met een blauw petje waar plukken blond haar onderuit pieken. Beiden zitten op een bureaustoel, te midden van een walm van rook, Sverre met een gitaar balancerend op zijn knieën.

Zo gauw de frontman van Shattered Dawn doorheeft dat er mensen in de deuropening staan, vangt zijn bloeddorlopen blik de mijne. Een brede grijns verschijnt op zijn gezicht. Iets té breed als je het mij vraagt. 'Linde!'

Zijn enthousiasme contrasteert zo fel met het feit dat hij me niet kon komen ophalen dat ik niet goed weet hoe ik moet

reageren. Maar dan valt mijn blik op het ding dat hij stevig tussen twee vingers geklemd houdt. Het blijkt de bron van de rook in deze kamer, en omdat ik lang genoeg in Nederland heb gewoond om de geur te herkennen, weet ik precies wat het is.

‘Wel heb ik ooit!’ Met vlakke hand slaat Oskar tegen de deur. ‘Zitten jullie hier verdomme gewoon een potje te blowen? En dat nummer dan? Is dat al af?’

Schuldbewust wisselt Sverre een blik met zijn compagnon, wie het ook mag zijn. In ieder geval niet iemand van zijn band. Voor zover ik weet dragen die niet van die wijde sportshirts. En broers heeft hij niet, dus die optie valt ook af.

‘Nou?’ Ongeduldig trommelt Oskar met zijn vingers op de deur, wachtend op een verklaring.

Eindelijk staat Sverre op. Hij geeft de joint aan zijn maat en komt op me af voor een omhelzing. ‘Wat fijn je weer te zien. Sorry dat ik niet op het vliegveld was.’

‘Het geeft niet,’ hoor ik mezelf zeggen, waar ik een beetje van baal. Natuurlijk geeft het wel. Ik kom niet elke dag voor het eerst naar Noorwegen.

Sverres lippen raken vluchtig de mijne, waarna hij zich weer van me losmaakt en naar de nu eenzame persoon in de rookwalm gebaart. ‘Dit is trouwens Skunta.’

De kerel met een ringetje in zijn oor en een baard van drie dagen knikt naar me ter begroeting. ‘Mijn echte naam is Ermal, maar zo noemt bijna niemand me meer. Alleen mijn moeder en mijn vriendin.’

‘Ik stel voor dat jullie terug aan het werk gaan,’ bromt Oskar. ‘We hadden afgesproken dat er een concept zou zijn als ik terug zou komen. Hebben jullie überhaupt al iets?’

Achteloos haalt Sverre zijn schouders op. ‘Niet echt, maar dat komt nog wel. Misschien kunnen we beter kappen voor vandaag. Er komt toch niks zinnigs uit.’

‘Niet als jullie gaan zitten blowen, nee. Hoe háál je het in je hoofd?’

Glimlachend klopt Sverre zijn manager op zijn schouder. 'Maak je niet zo druk, joh. Dat is slecht voor je hart. Het was één jointje, meer niet. In Amsterdam doen ze niet anders, toch Linde?'

Ik staar hem alleen maar wezenloos aan. Hij weet heel goed dat ik niet eens uit de buurt van Amsterdam kom en dat mijn moeder is overleden aan de gevolgen van een verslaving. Het is op z'n zachtst gezegd lullig dat hij hier drugs zit te gebruiken terwijl ik zojuist voor het eerst in Oslo gearriveerd ben. Alleen de geur al maakt me misselijk.

Zodra hij begrijpt dat ik niet meer ga reageren, richt Sverre zijn aandacht weer op Oskar. 'Het komt wel goed. We hebben alleen even wat meer inspiratie nodig. Dat kun je niet afdwingen.'

'Je hebt er nooit moeite mee gehad om nieuwe teksten te schrijven.'

'Daar heb je gelijk in. Ik kan zo binnen een uur een berg shitteksten schrijven. Maar willen we shitteksten? Dacht het niet. Geef me nog een paar dagen.'

Oskar slaakt een onwillige zucht. 'Maandag wil ik iets van je hebben, maakt niet uit wat. Met of zonder Skunta.'

'Top,' grijnst Sverre. 'Dan kan ik nu tenminste eerst mijn favoriete Nederlandse meisje mee uit eten nemen.'

Ondanks alles zorgen die woorden ervoor dat er in mijn binnenste iets gaat gloeien. Hij vindt het dus toch wel leuk dat ik hier ben. Hij is nog niet op me uitgekeken.

Achter hem staat Skunta op uit zijn stoel. 'Dan zal ik er maar eens vandoor gaan, zeker?'

'Juist.' Sverre slaat zijn hand in die van wat blijkbaar zijn muzikale partner is. 'Bel me als je inspiratie krijgt.'

'Doe ik. Later.' Hij steekt zijn hand op en loopt dan de gang door, om even later uit het zicht te verdwijnen. Het volgende dat ik hoor is de voordeur die in het slot valt.

Sverre werpt een ongeduldige blik op Oskar. 'En hoe zit dat

met jou? Ik neem je graag ook mee uit eten, maar vanavond wil ik liever alleen zijn met Linde. Andere keer, oké?’

Oskar reageert uitsluitend door met zijn ogen te rollen en legt dan dezelfde weg af als Skunta. Mafkees.

Niet dat ik er veel aandacht aan besteed. Met mijn armen over elkaar geslagen kijk ik naar Sverre. ‘Blow je vaker?’

‘Niet echt. Skunta kwam ermee aanzetten. Hij gebruikt het medicinaal, vanwege zijn hernia.’

‘O.’

‘Hé, ik zweer je dat ik geen stelselmatige drugsgebruiker ben.’ Een gespierde arm slaat zich om mijn middel en zijn lippen raken de mijne. ‘Welkom in Oslo, snoes. Ik laat je de badkamer zien, dan kun je je even opfrissen.’

HOOFDSTUK 3

‘Echt, ik was je veel liever zelf komen halen.’

‘Het is al goed.’ Gedurende de tien minuten die we nu al onderweg zijn naar het restaurant waar Sverre wil gaan eten, is hij zich maar blijven verontschuldigen. Kennelijk stond Oskar erop me zelf van het vliegveld te halen, zodat Sverre zich nog even kon focussen op zijn muziek. Een tactiek die niet meer opgeleverd heeft dan twee paar rode ogen en een stinkende muziekstudio.

Zachtjes knijpt hij in mijn hand, waardoor al mijn zenuwuiteinden weer op scherp komen te staan. ‘Gelukkig ben je er nu.’

Gelukzalig glimlachend kijk ik naar hem op. Het is fijn om na al die weken weer samen te zijn. Ik heb zelfs speciaal voor de gelegenheid een nieuwe jurk gekocht – bordeauxrood met een V-hals die een uitzicht op mijn decolleté biedt dat Sverre vast kan waarderen. ‘Ja. Eindelijk eens in jouw leefwereld.’

‘Het voelt heel raar, maar wel op een goede manier.’

Zijn woorden geven me hoop. Hij kan nu toch niet meer ontkennen dat het goed zit tussen ons?

‘Kom, hier is het.’ Hij trekt me mee door een deur van glas en zwart staal.

We komen terecht in een ruimte die er dankzij de zwarte en goudbruine strepen op de muren nogal donker uitziet. Aan weerszijden bevinden zich langs de muur zitjes met leren bankjes in dezelfde goudbruine kleur als op de muren.

Meteen komt er een ober op ons af die iets vraagt in het Noors, waarschijnlijk of we gereserveerd hebben of zo. Het is even wennen nadat Sverre, Oskar en Skunta uitsluitend Engels hebben gesproken in mijn bijzijn. Een beetje alsof ik naar een film zonder ondertiteling zit te kijken.

Sverre zegt iets terug tegen de ober, die ons vervolgens naar een plekje helemaal achter in het restaurant leidt. Ons zitje is niet alleen door de bank gescheiden met dat ervoor, maar ook door een rek vol met allerlei verschillende kleine plantjes. Het zorgt voor een intieme sfeer.

‘Konden we niet buiten zitten?’ vraag ik terwijl ik plaatsneem op de bank die over de rest van het restaurant uitkijkt. Een terrasje in de zwoele avondlucht lijkt me romantischer dan ergens binnen in een hoekje. Maar goed, de afgelopen zes weken heb ik dan ook niks anders kunnen doen dan op mijn werk dagdromen over dit moment.

Sverre schuift op de bank tegenover me. In zijn zwarte overhemd en verwassen spijkerbroek ziet hij er ook goed uit. ‘Beter van niet. Tenzij je de hele avond wilt toekijken hoe ik handtekeningen uitdeel en met mensen op de foto ga. Heb je niet gezien hoe iedereen onderweg naar ons stond te loeren?’

Natuurlijk, wat stom van me. In Nederland hoefden we daar nooit rekening mee te houden. Daar hóópte ik juist dat hij een keer herkend zou worden, want dat zou betekenen dat er toch nog mensen zijn die zijn muziek kennen. In Noorwegen zal dat wel anders zijn. ‘Hoe bekend zijn jullie hier eigenlijk?’

‘We hebben niet zo veel fans als Justin Bieber, maar genoeg om af en toe een stadion te kunnen vullen.’

Wauw. Wat zou ik graag eens bij een stadionconcert van Shattered Dawn willen zijn. Duizenden fans die allemaal

dezelfde nummers meezingen. Het intense gevoel van verbondenheid omdat je met zoveel mensen in dat ene moment leeft. Dat is nog eens wat anders dan een paar honderd man in de Melkweg.

‘Ik had ook best buiten willen zitten, maar hier is het ook gezellig, toch?’

Gezellig. Niet romantisch. Alsof ik hier zit met mijn grote broer of mijn vader, niet met mijn geliefde die ik weken niet gezien heb. ‘Ja hoor. Lekker knus met die plantjes.’

De ober keert bij ons terug met twee menukaarten en overhandigt ons er allebei een. Nog voordat ik de mijne heb opengeslagen, hoor ik Sverre alweer tegen de ober praten.

‘Heb je misschien ook een Engelstalige menukaart? Mijn gezelschap spreekt geen Noors.’

Gezelschap? Wat krijgen we nou dan? Na al die tijd ben ik niet meer voor hem dan ‘gezelschap’? Volgens mij wordt het tijd voor poging nummer driehonderdzeventig tot Het Gesprek. In eerste instantie wilde ik daarmee wachten tot we weer in zijn appartement zouden zijn, maar zijn taalgebruik bewijst dat het dringend nodig is.

Ik wacht tot de ober me een Engelstalig menu heeft gebracht, dat ik zonder erin te kijken voor me op tafel leg. Mijn blik probeert die van Sverre te vangen, maar hij heeft het te druk met beslissen wat hij wil eten. Ondertussen wrijft hij over zijn gladgeschoren kin alsof dit écht het grote vraagstuk van zijn leven op dit moment is.

‘Wat?’ vraagt hij verward als hij eindelijk doorheeft dat ik hem aan zit te staren.

‘Ik ben je ‘gezelschap’? Dat klinkt alsof ik je persoonlijke escort voor vanavond ben.’

‘Dat ben je niet en dat weet je best.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Nee, eigenlijk niet. Ik heb geen idee wat ik van je ben. Niet zolang jij blijft weigeren om me je vriendin te noemen. Of om er zelfs maar over te praten.’

Sverre slaat zijn ogen ten hemel en richt zich dan weer tot zijn menukaart. 'Kunnen we het hier een andere keer over hebben?'

'Nee.' Het komt er scherper en feller uit dan ik bedoelde, dus besluit ik mijn stem iets te dempen. 'Als het aan jou ligt dan hebben we het hier nooit over. Iedere keer als ik erover begin, probeer jij je er weer onderuit te lullen. Ik wil nu weten hoe het zit. Zijn we officieel of niet?'

Ergens diep in mijn keel voel ik een obstakel aankomen. Aan Finn hoefde ik deze vraag maar één keer te stellen en toen vroeg hij meteen of ik zijn vriendin wilde zijn. Waarom is het voor Sverre dan zo moeilijk? Is een half jaar heen en weer reizen en ons gedragen als een echt stel niet genoeg om er ook daadwerkelijk eentje te zijn?

Hij bladert doodleuk verder door de menukaart alsof hij me niet gehoord heeft. Nou ja, zeg. Het begint er meer en meer op te lijken dat ik net zo goed thuis had kunnen blijven. Na alle kansen die ik hem gegeven heb, alle tijd die ik hem gegeven heb toen hij erom vroeg, is dit wat ik ervoor terugkrijg?

'Hallo, ik vroeg je wat.'

Met een zucht legt nu ook Sverre zijn menukaart neer. Hij vouwt zijn handen ineen over het in zwart leer gebonden boekwerk en kijkt me serieus aan. 'Ik weet niet of ik er al aan toe ben.'

'Maar wanneer weet je dat dan wel? We zijn al dik vijf maanden aan het aankloten. We appen elke dag, je kent mijn familie en je weet zelfs de weg naar mijn werk. Hoeveel tijd heb je nog nodig om te beslissen of je me in je leven wilt of niet?' Of vindt hij me niet leuk genoeg? Misschien is dat het en durft hij het me niet te vertellen.

Nee, doe niet zo achterlijk. Sverre die iets niet durft te zeggen? Hij zou Kim Jong-un nog recht in zijn gezicht vertellen wat hij van hem vindt. Dat kan het dus niet zijn.

'Het voelt zo definitief.'

‘Een relatie betekent nog niet meteen dat we gaan trouwen.’ Niet dat ik dat niet zou willen. Ik bedoel, niet nu meteen, dat gaat zelfs voor mij veel te snel, maar ik zie mezelf absoluut wel op een dag in een witte jurk aan zijn zijde staan. Maar kennelijk vindt hij het een naar idee om aan me vast te zitten. ‘En trouwens, we hebben eigenlijk al een relatie, alleen praten we er nooit over.’

‘Wat is je punt dan?’ broemt Sverre nukkig.

‘Dat ik zekerheid wil. Is wat wij hebben serieus of niet?’

Sverre kijkt alsof ik hem net heb verteld dat ik zijn laatste album bagger vind. ‘Natuurlijk is dit serieus en dat wéét je. Ik heb nog nooit... Je bent de eerste vrouw voor wie ik naar een ander land ben gevlogen, meerdere keren. Ik denk elke dag aan je.’

‘Of wil je je niet binden omdat je dan niet meer met anderen kunt rotzooien?’

Een ondeugende grijns speelt om zijn lippen. ‘Ik rotzooi het allerliefst met jou.’

Ik adem diep uit, mijn blik strak gericht op de kaft van mijn menukaart. Met mijn vingers volg ik de in gouden letters gestante naam van het restaurant maar nog steeds heb ik geen idee hoe deze tent eigenlijk heet. De tranen vechten inmiddels stug verder hun weg naar buiten. Hopelijk lukt het me om er geen al te gênante vertoning van te maken. Het enige voordeel is dat niemand hier me kent.

‘Linde.’ Een hand glijdt over de tafel en blijft met de palm naar boven op het menu liggen. Stom als ik ben leg ik de mijne erin en luister ik hoe hij verder praat. ‘Jij bent de enige ter wereld voor wie ik dit allemaal doe. En als jij er echt zo veel moeite mee hebt dan -’

‘Heeft u een keuze kunnen maken?’ Door mijn vertroebelde blik ziet de ober er wazig uit. Zijn sociale vaardigheden zijn vast niet al te zeer ontwikkeld, anders had hij wel door dat hij beter nog even had kunnen wachten. Maar hij staat ons om beurten

aan te kijken alsof hij verwacht dat we hem echt nu een bestelling door gaan geven.

‘Ik heb nog wat meer tijd nodig,’ mompel ik met afgewende blik.

‘Ik niet,’ zegt Sverre. ‘Tweemaal carpaccio als voorgerecht en als hoofdgerecht de gerookte zalm in mosterd-dillesaus.’

‘En wat wilt u daarbij drinken?’

‘Een rode wijn, graag.’ Zijn vingers knijpen in de mijne. ‘En een cola voor mijn... vriendin.’

Met een ruk schiet mijn blik omhoog. Sverre zit me aan te kijken alsof ik het meest wonderbaarlijkste ben dat hij ooit heeft gezien. Ik kan alleen maar met grote ogen terugkijken. Hij heeft het gezegd.

De ober heeft uiteraard niks door. Die klikt zijn pen dicht en steekt zijn notitieboekje op bij wijze van groet. ‘Komt eraan.’ Dan haast hij zich naar de keuken.

‘Was dat nou echt zo moeilijk?’ vraag ik met bevende stem aan Sverre. Ik kan nauwelijks geloven dat het me eindelijk gelukt is hem tot duidelijkheid te dwingen.

Hij frunnikt aan de deksel van het zoutvaatje. ‘Dit is niet iets wat ik elke dag doe. Je moet begrijpen... Shit, Linde. Als jou mijn vriendin noemen is wat ik moet doen om je niet kwijt te raken dan zet je me wel erg onder druk.’

Een moment lang is het stil. Om ons heen klinkt vrolijk Noors gebabbel van andere gasten, en een zacht, instrumentaal muziekje komt uit een onzichtbare speaker. Niet helemaal de setting die ik voor me zie bij een serieus gesprek.

‘Waarom is het eigenlijk zo moeilijk voor je? Om een relatie te hebben, bedoel ik.’

Zijn vingers blijven de deksel van het zoutvaatje open en dicht draaien terwijl hij antwoord geeft. ‘Omdat ik het niet waard ben. Omdat ik het vroeg of laat hoe dan ook verpest. Dat heb ik tot nu toe bij iedereen in mijn leven gedaan.’

‘Ook bij Gunnar? En Axel? En Tore?’

Hij schudt zijn hoofd. Zachtjes praat hij verder. ‘Zij zijn de enigen. Wat meteen de reden is dat ik zo graag met ze samenwerk. Ik ben het niet waard om van te houden en ik kan het een ander niet aandoen om –’

‘Je bent het wel waard,’ onderbreek ik hem met een brok in mijn keel. Het idee dat hij zichzelf geen liefde gunt, is hartverscheurend. ‘Tot nu toe ben je het elke seconde waard geweest.’

Sverre kijkt me aan alsof hij me niet gelooft, maar hij gaat niet tegen me in. In plaats daarvan pakt hij zijn menukaart – die de ober kennelijk is vergeten mee te nemen – weer op en begint erdoor te bladeren alsof hij op zoek is naar belangrijke informatie in een vermissingszaak.

Ik vouw mijn handen in elkaar en leun over de tafel in zijn richting. ‘Zelfs als je écht niet geschikt zou zijn voor dit, wat volgens mij niet eens mogelijk is, is het altijd nog een beslissing van ons tweeën. Mocht het niet werken tussen ons dan is het net zo goed mijn schuld.’

Geen reactie. Sverre zit alleen maar naar de pagina voor zijn neus te turen. Tot hij uiteindelijk met een zucht weer de kaart neerlegt. ‘Het punt is... Het komt er altijd op neer dat ik mensen pijn doe en ik wil jou geen pijn doen. Daar ben je te bijzonder voor.’

‘Het komt wel goed,’ beloof ik hem. ‘En ik kan heel wat hebben wat pijn betreft. Maak je daar maar geen zorgen over.’

Sverre kijkt me aan, lang en zwijgend. Dan slaat hij zijn blik weer neer en kijkt naar het menu. Zo kwetsbaar als hij nu lijkt, heb ik hem nog nooit gezien. En daardoor kan ik mezelf alleen maar afvragen of iemand hém niet ooit gruwelijk veel pijn heeft gedaan.

HOOFDSTUK 4

*A*ls ik op vrijdagmorgen mijn ogen opendoe, is het appartement in stilte gehuld. Naast me klinkt slechts de regelmatige ademhaling van een nog slapende Sverre.

Nadat ik even naar het geruststellende geluid heb geluisterd, slinger ik mijn benen over de rand van het bed. Uit ervaring weet ik inmiddels dat het nog wel even kan duren voor hij wakker wordt. Daar ga ik dus mooi niet op liggen te wachten. Om de een of andere reden lijk ik mannen aan te trekken die graag de halve dag in bed liggen.

Op blote voeten sluip ik over de witte planken van de vloer de slaapkamer uit. Ik loop langs de studio waar Sverre gisteren aan muziek zat te werken naar de woonkamer. Daar laat ik mezelf op een strakke zwarte bank zakken terwijl ik de ruimte eens goed in me opneem. Gisteren heb ik nauwelijks de tijd gehad om het huis een beetje te bekijken. Toen ik aankwam, wilde Sverre meteen met me uit eten en toen we eenmaal weer hier terug waren, was ik zo moe dat ik meteen naar bed ben gegaan. Nu krijg ik eindelijk de kans om zijn natuurlijke leefomgeving van dichtbij te bestuderen.

Het interieur bestaat volledig uit de kleuren zwart en wit.